

РЕШЕНИЕ

№ 2438

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **547** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 ДОПК.

Образуване е по искане на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „К. село“, [улица], вх.В, ет.1, ап.1, за прогласяване нищожността на Постановление за възлагане на недвижим имот изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, с което на основание чл.253 ДОПК на [фирма], ЕИК[ЕИК], е възложен недвижим имот: поземлен имот с идентификатор 70038.37.32 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18-1205 от 04.06.2018 г. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в [населено място], с площ от 14 364 кв.м.

Основание за искането си жалбоподателят намира в съдебно решение № 7110 от 20.11.2019 г. по адм.д.№ 9715/2019 г. на АССГ, 60-и състав, с което по жалба на [фирма] е отменено Решение № ПИ-300 от 01.08.2019 г. на директора на ТД на НАП С.. Поддържа, че в същото решение се признава незаконосъобразността на действията на публичния изпълнител по процесния търг, поради което извършените действия в противоречие с указанията на съда били нищожни.

Ответникът директор на ТД на НАП С., чрез юрк. Н., излага становище за недопустимост на жалбата поради липса на правен интерес. Поддържа неоснователност на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на страните, намира следното от фактическа страна:

С Решение № ПИ-341 от 08.10.2020 г. на директора на ТД на НАП С. е оставена без разглеждане жалбата на [фирма] срещу процесното Постановление за възлагане на недвижим имот с идентификатор 70038.37.32 (стар номер 000307) с изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. с аргумент от чл.128, ал.1, т.1 АПК, че единствено административният съд разполага с компетентност да се произнесе по искане за прогласяване на нищожност.

От решението се установява, че в ТД на НАП С. е образувано изп.д.№ 22150000295/2015 г. за събиране на задължения на [фирма] към бюджета, по което е издадено Постановление за налагане на възбрана върху недвижим имот изх.№ С160022-022-0001747/16.03.2017 г., собственост на жалбоподателя, а именно – кариера за добив на инертни материали с построените в нея съоръжения, находяща се в землището на [населено място], [община]. С разпореждане от 21.04.2017 г. е определена окончателна оценка на имота. За реализиране на възбранения имот са проведени три търга с тайно наддаване на 18.06.2018 г., 23.08.2018 г. и 20.06.2019 г., на които няма постъпили наддавателни предложения. На проведения на 25.07.2019 г. четвърти търг с тайно наддаване е обявен купувач на имота, за което е издадено Постановление за възлагане на недвижим имот с идентификатор 70038.37.32 (стар номер 000307) изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“. С Протокол изх.№ С190022-115-0000197 от 16.08.2019 г. е извършен въвод във владение на обявеното за купувач лице.

На 25.07.2019 г. са подадени две жалби срещу Съобщение за търг с тайно наддаване изх.№ С190022-111-001994 от 02.07.2019 г. – от задълженото лице [фирма] и от [фирма], които дружества имат един и същ управител.

Подадената от [фирма] жалба е оставена без разглеждане с Решение № ПИ-299 от 01.08.2019 г. на директора на ТД на НАП С., оставено в сила със съдебно решение № 7013 от 18.11.2019 г. по адм.д.№ 9714/2019 г. на АССГ, 5-и състав.

Подадената от [фирма] жалба е оставена без разглеждане с Решение № ПИ-300 от 01.08.2019 г. на директора на ТД на НАП С., отменено с решение № 7110 от 20.11.2019 г. по адм.д.№ 9715/2019 г. на АССГ, 60-и състав. Според съдебното решение, което в тази част се позовава на изготвена експертиза, в спорния недвижим имот със стар номер 000307 въобще не са описани съществуващите в него стари сгради и съоръжения – трафопост, битови и производствени съоръжения, кабелна линия. Съдът е формирал извод, че това опорочава оценката на имота и като последица – проведения търг. Намерил е акта за материално незаконосъобразен, тъй като органът е следвало да укаже на публичния изпълнител да не предприема действия по провеждане на търга до изготвяне на нова оценка и до законосъобразно връчване на съобщение до заинтересованото лице. Решение № 7110 от 20.11.2019 г. е връчено на ТД на НАП С. на 27.11.2019 г. и изпратено на същата дата на Дирекция „Събиране“.

С решение № 2360 от 30.04.2020 г. по адм.д.№ 9715/2019 г. на АССГ, съдът е тълкувал свое решение № 7110 от 20.11.2019 г. като е посочил за незаконосъобразни действията на публичния изпълнител по провеждане на тръжна процедура за продажба на недвижимия имот, вкл. поради допуснати процесуални нарушения, довели до опорочаването ѝ. Това означавало да се предприемат нови действия по провеждане на търга, вкл. чрез издаване на ново съобщение. Решение № 2360 от 30.04.2020 г. е съобщено на ТД на НАП С. на 19.05.2020г.

До жалбоподателя [фирма] е изпратено ИПДПОЗЛ от ТД на НАП от 29.07.2020 г. за

изискване на данни за намиращите сгради се в спорния недвижим имот идентификатор 70038.37.32 (стар номер 000307). Дружеството е депозирало отговор от 04.08.2020 г., според който намиращите се в имота сгради – трафопост, съоръжения и/или друго недвижимо имущество са продадени на [фирма] с фактура от 25.09.2019 г.

Според допълнителен отговор на [фирма] вх.№ С200022-000-0388136 от 25.08.2020 г. в имота са разположени следните недвижими имоти и съоръжения: Трафопост – БКТП 20/0.4 KV800kVA и кабелна линия 20 kV от МТП „ГУСВ“ до ТП „А.“ за хранване на ПИ 000307. Допълнително са цитирани сгради – 1 брой хале, 1 брой кантар и 2 броя офиси, които според обяснението не представлявали строежи по смисъла на ЗУТ, тъй като не били трайно прикрепени към терена и по тази причина не представлявали недвижими имоти. Халето било преместваемо съоръжение, като всички горепосочени (1 брой хале, 1 брой кантар и 2 броя офиси) към настоящия момент не попадали в границите на имот с идентификатор 70038.37.32 (стар номер 000307). Имотът попадал в концесионната площ на кариерата (находището) на [фирма] и бил обременен с правата на концесионера по договор за предоставяне на концесия на подземни богатства от 15.09.2008 г. Между дружествата [фирма] и от [фирма] съществували множество договори за съвместна дейност по добив и преработка на инертни материали в имот ПИ 000307, като без предоставената концесия на [фирма] и имота, собственост на [фирма], попадащ в концесионната площ, двете дружества не биха могли да осъществяват основната си дейност и съвместно ползване на техническата инфраструктура в имота.

Според описанието на имота, приложено към Съобщение за продажба чрез търг с тайно наддаване изх.№ С190022-111-001994 от 02.07.2019 г., същият представлява скали и пясъци в землището на [населено място], [община], с площ от 14.366 дка, с изградени в него 5 броя производствени сгради с временен характер.

След установяване на изложените обстоятелства, вкл. въз основа на допълнително представените от жалбоподателя към писмата му от 04.08.2020 г. и 25.08.2020 г. доказателства, публичен изпълнител при ТД на НАП С. изпратил на [фирма] писмо изх.№ С200022-178-0022539 от 28.08.2020 г., според което и във връзка с влезлите в сила съдебни решения № 7110 от 20.11.2019 г. и решение № 2360 от 30.04.2020 г. по адм.д.№ 9715/2019 г. на АССГ, 60-и състав, документите недвусмислено сочели, че обектите, които са посочени в съдебните решения, не са собственост на длъжника по делото. Изложеното обуславяло липса на предмет, към който да бъде насочено изпълнението, респ. да бъдат извършени действия по опис и оценка на активи, собственост на трето лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Допустимостта на искането за прогласяване нищожността на Постановление изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, е обсъдена в съдебно разпореждане от 03.02.2021 г., с което делото е насрочено в открито съдебно заседание. Допустимостта на подобно оспорване е приета в Решение № 125 от 01.02.2021 г. по адм. д. № 2679/2019 г. на Административен съд – Бургас, постановено след отменителни определения на касационната инстанция.

В допълнение, предмет на настоящето оспорване е единствено искането за прогласяване нищожността на действия на публичен изпълнител поради

противоречието им с влязъл в сила съдебен акт. Нищожността представлява особено тежък порок на акта/действията на административен орган, поради което заинтересованите лица не следва да остават без правно средство за защита срещу валидността на акта. В конкретния случай, пътят за защита срещу Постановление изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, е отречен, както с акт на административен орган (Решение № ПИИ-341 от 08.10.2020 г. на директора на ТД на НАП С.), така и със съдебен акт (определение № 8791 от 25.11.2020 г. по адм.д.№ 10563/2020 г. на АССГ). Нещо повече, мотивите на директора на ТД на НАП С. касаят именно изключителната компетентност на административния съд да се произнесе по искането за нищожност с аргумент от общите разпоредби на чл.147, ал.1 АПК и чл.149, ал.5 АПК.

Правният интерес за жалбоподателя произтича от нормата на чл.177, ал.2 АПК, според която актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Като собственик на имота, предмет на принудително изпълнение, жалбоподателят притежава качеството на засегнато от акта лице. Същевременно, неговата законосъобразност не е била предмет на съдебен контрол, поради което е неприложима хипотезата на чл.177, ал.3 АПК.

По изложените съображения, съдът приема, че е сезиран с редовно и допустимо искане за прогласяване нищожността на Постановление изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“.

Разгледано по същество, същото е неоснователно, по следните правни съображения: Липсва нормативна уредба за недействителността на административните актове, нито е налице законово определение за нищожни или унищожяеми административни актове. В административноправната теория и в съдебната практика се приема, че един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността му или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност, изброени съответно в [чл. 146 АПК](#). Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допуснатата нередовност на акта.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това.“ /ТР № 3/16.04.2013г. по т.д. № 1/2012г. на ВАС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ/.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез

прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1 -т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; „пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 5. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт“ /решение № 5462/2018 г. по адм. д. № 8476/2017г. на АССГ, оставено в сила с решение № 3923/18.03.2019г. по адм. дело № 15051/2018г. на ВАС на РБ, II-ро отделение/.

На първо място, като безспорен критерии за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност“. В случая, подобно основание за нищожност не се поддържа и не се установява, но съдът е задължен да извърши тази проверка на основание чл.168, ал.1 и ал.2 АПК. Оспореното постановление за възлагане на недвижим имот е издадено от компетентен публичен изпълнител при ТД на НАП С. съгласно чл.167 ДОПК.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва.

Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая, не се установява това основание за нищожност, доколкото актът е издаден на валидно правно основание по чл.253 ДОПК и в хода на висящо производство по принудително изпълнение по изп.д.№ 22150000295/2015 г. срещу длъжника [фирма]. Установява се от съдържащата се в административната преписка справка на НАП, че размерът на публичните задължения на длъжника към 14.01.2021 г. е 321 835.63 лв.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др. Оспореното постановление е издадено в писмена форма и е подробно мотивирано от фактическа и правна страна. След като в акта са изложени фактически и правни мотиви, от които може да се установи волеизявлението на органа, то не е налице основание за обявяването му за нищожен. В случая разпоредителната част на акта съответства на изложените мотиви, въз основа на тях е възможно да се установи, както волята на административния орган, така и разпоредените права и задължения с акта, издаден на валидно правно основание. Оспореното постановление е краен акт в производството по принудително изпълнение срещу длъжника [фирма], поради което не може да се поддържа, че същото е в несъответствие с целта на закона.

Въз основа на изложеното съдът приема, че при издаване на оспореното Постановление изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, не са допуснати особено тежки пороци по смисъла на чл.146 АПК, които биха довели до неговата невалидност.

Изтъкнатите в искането основания за нищожност навеждат на приложение на чл.177, ал.2 АПК, което, според решаващия състав на съда, в случая не се установява.

Преди всичко, оспореното Постановление изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. е издадено преди решение № 7110 от 20.11.2019 г. по адм.д.№ 9715/2019 г. на АССГ, 60-и състав, поради което не отговаря на изискването на чл.177, ал.2 АПК да бъде акт/действие на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда.

На следващо място, административният орган е изпълнил изцяло и в пълнота дадените от съда по адм.д.№ 9715/2019 г. на АССГ указания. Същият е установил собствеността на сградите в спорния имот, вкл. въз основа на обяснения и доказателства, представени от [фирма]. Именно жалбоподателят, в писмата си до ТД на НАП С. от м.август 2020 г. признава, че част от установени сгради имат временен статут и всички те са отчуждени в полза на трети лица.

След получаване на решение № 7110 от 20.11.2019 г. и решение № 2360 от 30.04.2020 г. по адм.д.№ 9715/2019 г. на АССГ, директорът на ТД на НАП С. е изискал указания от директора на Дирекция „ОДОП“ С. *какви последващи действия следва да предприеме във връзка с проведения на 25.07.2019 г. търг.* Отговорено е с писмо от 24.07.2020 г. на заместник директора на НАП, според което публичният изпълнител следва да изясни собствеността на сградите, за които АССГ е приел, че не са били предмет на оценка в тръжната процедура. Указано е, след изясняване на всички обстоятелства относно правото на собственост върху посочените обекти, да се извърши опис и нова оценка на имота *и на притежаваните от дружеството други имуществва, находящи се върху имота* с оглед евентуално налагане на допълнителни обезпечителни мерки.

Публичният изпълнител е установил собствеността на спорните сгради в процесния недвижим имот, а именно, че не са собственост на [фирма], тъй като са били отчуждени от него, респ. не са били предмет на изпълнение, вкл. на процесното Постановление изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. Именно тези обстоятелства са мотивирали главния публичен изпълнител М. Н. при ТД на НАП С.

да приеме в протокол изх.№ С200022-026-0038754 от 18.08.2020 г., че визираните съоръжения и сгради са отчуждени през 2019 г., не са в патримониума на длъжника, респ. липсва предмет, към който да бъде насочено принудителното изпълнение, респ. на който да бъдат извършени опис и оценка *съобразно указанията на АССГ*.

Въз основа на изложеното следва да се приемат за изпълнени в цялост дадените от съда указания в решение № 7110 от 20.11.2019 г. – да се установят съществуващите в имота стари сгради и съоръжения – трафопост, битови и производствени съоръжения и кабелна линия, на които да се извърши нова оценка и съобразно нея – да се проведе нова тръжна процедура. В резултат на допълнително събраните доказателства е установено, че тези сгради не са предмет на първоначално наложените обезпечителни мерки с постановление от 16.03.2016 г., описани са като временни в приложението към отмененото Съобщение за търг с тайно наддаване изх.№ С190022-111-001994 от 02.07.2019 г., след което са отчуждени от длъжника [фирма] в полза на трети лица. Така установените, в изпълнение на съдебните решения, данни правилно и обосновано са навели публичния изпълнител на извод, че проведената тръжна процедура, приключила Постановление за възлагане на недвижим имот изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г., не е била насочена към спорните сгради. Същевременно, тяхното отчуждаване, респ. липсата им в патримониума на длъжника [фирма], оставя без предмет съдебните указания за извършване на нова оценка, респ. нова тръжна процедура, тъй като тези вещи не се намират в патримониума на длъжника, следователно към тях не може да бъде насочено принудително изпълнение. Указанията за връчване на ново съобщение за продажба чрез търг с тайно наддаване касаят друг правен субект – жалбоподателя по адм.д.№ 9715/2019 г. [фирма], поради което не могат да доведат до нищожност на акт на публичен изпълнител, издаден преди постановяване на съдебното решение по същото дело.

Въз основа на изложените съображения, съдът приема за недоказано и неоснователно твърдяното от жалбоподателя [фирма] основание за нищожност по чл.177, ал.2 АПК. Дължимо е отхвърляне на искането.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „К. село“, [улица], вх.В, ет.1, ап.1, за прогласяване нищожността на Постановление за възлагане на недвижим имот изх.№ С190022-091-0000585 от 12.08.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“,

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „К. село“, [улица], вх.В, ет.1, ап.1, да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението е окончателно съгласно чл.268, ал.2 ДОПК.

СЪДИЯ:

